

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 12 marca 2020 r. w sprawie T-732/16, Valencia Club de Fútbol / Komisja Europejska, wniesione w dniu 22 maja 2020 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-211/20 P)

(2020/C 262/20)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska

Druga strona postępowania: Valencia Club de Fútbol, S.A.D. i Królestwo Hiszpanii

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim Sąd stwierdził w nim nieważność decyzji Komisji (UE) 2017/365 z dnia 4 lipca 2016 r. w sprawie pomocy państwa SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP) wdrożonej przez Hiszpanię na rzecz Valencia Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva, Hércules Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva oraz Elche Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva (Dz.U. 2017, L 55, s. 12) w odniesieniu do środka 1 w formie gwarancji państwa udzielonej przez IVF w dniu 5 listopada 2009 r. na zabezpieczenie kredytu bankowego udzielonego na rzecz Fundación Valencia na zakup akcji Valencia CF w związku z podwyższeniem kapitału przez Valencia CF;
- skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Unii Europejskiej; oraz
- orzeczenie, że rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Jedyny podniesiony zarzut odwołania

Komisja opiera odwołanie na jednym zarzucie, w którym utrzymuje, że Sąd naruszył prawo Unii, ponieważ błędnie zinterpretował art. 107 ust. 1 traktatu, w szczególności jeżeli chodzi o wykazanie spełnienia przesłanki korzyści. Dokładniej w pkt 124–138 zaskarżonego wyroku Sąd, po pierwsze, błędnie zinterpretował komunikat Komisji w sprawie zastosowania art. [107 TFUE] i [108 TFUE] do pomocy państwa w formie gwarancji (Dz.U. 2008, C 155, s. 10) w związku z komunikatem Komisji w sprawie zmiany metody ustalania stóp referencyjnych i dyskontowych (Dz.U. 2008, C 14, s. 6), a także sporną decyzją. Po drugie, Sąd dopuścił się naruszenia prawa odnośnie do ciężaru dowodu polegającego na wykazaniu istnienia korzyści wynikającej z gwarancji indywidualnej i odnośnie do ciężącego na Komisji obowiązku staranności w ramach formalnego postępowania wyjaśniającego. Po trzecie, Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Labour Court, Irlandia, w dniu 20 maja 2020 r. – MG / Dublin City Council

(Sprawa C-214/20)

(2020/C 262/21)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Labour Court, Irlandia

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: MG

Strona pozwana: Dublin City Council

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 2 dyrektywy ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że dla pracownika pozostającego „w stanie gotowości” — który przebywa w wybranym przez siebie miejscu lub miejscach, nie będąc jednocześnie zobowiązanym do informowania pracodawcy o miejscu, w którym przebywa kiedy znajduje się w stanie gotowości, będąc natomiast zobowiązanym wyłącznie do odpowiedzi na wezwanie w optymalnym czasie 5 minut i maksymalnym czasie 10 minut — czas takiego stanu gotowości stanowi czas pracy?
2. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy czas spędzony „w stanie gotowości” przez pracownika, na którym nie ciążyą inne ograniczenia niż wymóg odpowiedzi na wezwanie w optymalnym czasie 5 minut i maksymalnym czasie 10 minut, a który będąc „w stanie gotowości” może bez ograniczeń podejmować równoczesne zatrudnienie u innego pracodawcy lub prowadzić działalność gospodarczą na własny rachunek — należy uznać za „czas pracy” na rzecz pracodawcy, dla którego pozostaje „w stanie gotowości”?
3. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie, czy czas, w którym pracownik pozostając „w stanie gotowości” faktycznie świadczy pracę na rzecz drugiego pracodawcy — który w razie wezwania przez pierwszego pracodawcę jest zobowiązany zwolnić go z obowiązków — należy uznać za czas pracy świadczonej w ramach stosunku pracy z pierwszym pracodawcą?
4. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie czy pracownikowi, który świadczy pracę na rzecz drugiego pracodawcy, pozostając „w stanie gotowości” w stosunku do pierwszego pracodawcy nalicza się czas pracy jednocześnie u pierwszego i drugiego pracodawcy?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. 2003, L 299, s. 9).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 28 maja 2020 r. – A Oy

(Sprawa C-221/20)

(2020/C 262/22)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: A Oy

Druga strona postępowania: Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 dyrektywy 92/83/EWG ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie, które zgodnie z tym przepisem stosuje obniżone stawki podatku akcyzowego do piwa warzonego przez niezależne, małe browary, musi stosować również zawarty w art. 4 ust. 2 zdanie drugie dyrektywy przepis dotyczący wspólnego opodatkowania małych browarów, czy też stosowanie tego przepisu zależy od uznania danego państwa członkowskiego?
- 2) Czy art. 4 ust. 2 zdanie drugie dyrektywy 92/83/EWG wywołuje skutek bezpośredni?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 92/83/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych (Dz.U. 1992, L 316, s. 21).